

Problemes dels nostres temps

La missió moral del metge

per

MIQUEL CABEZA I SAMSÓ

En estudiar l'asserviment de l'estament mèdic en l'època actual, hom pot veure que va paral·lelament amb allò que coneixem per qüestió social. Ja des del segle XIX es remarquen les inquietuds que passà el nostre estament en dividir-se el món en el que Marx anomenà lluita de classes, que més que principi de conducta fou en l'esmentat segle la constatació d'una cruel veritat, motivada pels excessos de l'economia liberal, mercantilitzant excessivament la vida i ampliant les ambicions humanes.

Els metges, exceptuant els quins tenen a llur cura les classes benestants, ja paguen, en més o menys grau les conseqüències de la misèria moral i material de llurs clients. Després de la gran guerra, i de produir-se la crisi econòmica, de la qual sofrim encara les conseqüències, com a resultat del paulatí empobriment de la classe mèdica, s'ha accentuat la crisi de la nostra professió, que sols la bella tasca d'unió sindical ha pogut refrenar en una bona part. I ara tenim en perspectiva com a fet que no depèn de la nostra voluntat, sinó més bé de l'estat actual de coses l'amenaça de la socialització, perill que pot portar el complet anorreament de la personalitat del metge.

Hom veu, doncs, que el pas de l'anomenat sacerdocí de la medicina a l'ofici de metge (no pas de l'art, ciència de la Medicina) que amenaça en temps més o menys pròxim, ha seguit les mateixes fases de la cruent industrialització, agreujades per una intensa crisi de consum i pel natural augment de població que han estat remarcades des de fa uns anys.

La lluita de l'Estat i de l'individu-treballador ha marcat el preliminar de la lluita Estat *versus* individu-metge. I el problema ha vingut agreujant-se també, perquè la professió mèdica ha estat cobejada fins a l'exageració com a *modus vivendi*.

En l'actual estat de coses, posades a ratlla les successives exageracions de les societats que viuen i suraven del treball mèdic, i assegurada així una relativa estabilització de la vida dels professionals, els metges s'han de girar envers la missió que els pertoca per tal d'intentar la recerca d'un nou prestigi moral en l'esdevenidor.

La crisi actual podrà ésser econòmica, però és principalment una intensa crisi moral en la qual el valor diner ha prevalet sobre el valor home, sacrificant-se tot a la cobejança i al domini dels homes. Ja deia, fa uns anys, Peguy que la pròxima revolució (que no ha d'ésser confosa amb la violència), seria moral o no seria. Ara veiem la veritat d'aquestes profètiques paraules. I la crisi moral no pot resoldre's sinó fent falsa la dita de Hobbes: "L'home llop de l'home".

En aquesta tasca, el metge que apart la seva preparació científica no pot deixar el seu sentiment humanístic, ja que de no ésser així deixaria d'ésser metge, hi té un paper preponderant. No sols ajudant en establir amb bases fermes tota mena de serveis d'assistència i redreçament humà, sinó aconsellant i recomenant als refractaris per tal que captiguin efectiu el seu deure social.

La moralitat de la seva tasca, tot i mirant d'assegurar la pròpia subsistència per obrar amb la necessària dignitat professional, no ha de tenir altra fita per l'interès de la societat que fer veure a tots, en el radi de la seva humaníssima i àmplia actuació, la independència que ens lliga a tots els homes, que un individu o una classe està junyida a la sort dels altres homes i de les altres classes.

Es, en fi, la lluita contra allò que Abatucci ha anomenat la cinquena malaltia en els seus "Essais de psychologie sociale", caracteritzada per un individualisme hiperagut, oblidatís del passat, indi-